

L'entrevista
Santiago Espot Empresari, director de vendes i president de Catalunya Acció

Lluís Martínez

“El nou partit Força Catalunya és el preludi de la independència”

Per què ha publicat aquesta recopilació dels seus discursos?

Perquè és una descripció de la trajectòria de Catalunya Acció des que va ser creada, el 2005, fins ara. I també és la carta de presentació de Força Catalunya, que ha de ser una nova formació política amb la vista posada en les eleccions catalanes del 2010.

Ha de ser? Encara no ho tenen decidit?

Dependrà de les circumstàncies, sobretot de les financeres, que puguem tirar endavant aquest projecte. Lluitar contra la maquinària electoral dels partits establerts és difícil sense el finançament adequat.

Però per què una nova força política?

Per oportunitat històrica. La situació política del país reclama una força independentista que, abans de res, defensi amb contundència i fermesa la dignitat d'aquest poble i els seus drets col·lectius i individuals.

¿Catalunya encara ha de fer pedagogia perquè Espanya l'entengui?

No. Això de la pedagogia neix del catalanisme polític, fa un centenar d'anys. És un intent de convivència harmònica, civilitzada i pacífica amb Espanya a canvi que ens respecti la nostra personalitat nacional. Però després d'un segle de pedagogia, l'únic que hem rebut a canvi són continuats intents d'anihilació. Per tant, la independència és la solució més assenyada.

Quin balanç fa de la relació amb Espanya?

Econòmicament patim un espoli de 20.000 milions d'euros anuals. Culturalment i lingüísticament, el català està en retrocés o ha desaparegut gairebé en alguns llocs dels Països Catalans. Socialment, per culpa del mateix espoli, les diferències entre la nostra gent augmenten. És trist veure catalans anant a les cases de caritat a demanar menjar.

Quina sortida hi veu?

Només n'hi ha dues: o la dissolució de Catalunya dins d'Espanya o aplicar el sentit comú i, d'acord amb els temps que corren, anar cap a la formació d'un Estat propi. La història molt recent d'Europa demostra que això és factible i viable sempre que hi hagi la ferma determinació del poble i una moral de victòria. I, sobretot, una classe política disposada a suportar l'esforç que implica encarar-se a l'Estat espanyol amb un conflicte institucional i polític.

Per què Espanya no entén Catalunya?

Castella i la seva extensió, Espanya, no entén

CRISTINA CALDERER

PERFIL Santiago Espot (la Pobla de Segur, 1963) és president executiu de Catalunya Acció, entitat nascuda amb la finalitat de construir la casa gran de la independència de Catalunya. Fa més de vint anys que lluita per la causa independentista. És director de vendes per a Europa i Sud-amèrica d'una firma industrial nord-americana. El seu últim llibre 'Discursos a la Nació. De Catalunya Acció a Força Catalunya' es presenta el dijous 16, a dos quarts de vuit, a l'Hotel Comtes de Barcelona, de Barcelona.

la diferència. No la tolera. Ho ha demostrat històricament. Només entén la seva realitat, sense matisos. Per això mai ha aportat res a la història de la democràcia: cap idea, cap prohom... Al contrari de Catalunya, per cert.

Catalunya perd pistonada, com demostren els últims informes econòmics...

Els números són els que són. L'espoli perjudica tots els àmbits: tenim greus dèficits en transports, sanitat i educació... També perdem competitivitat. Les xifres es coneixen des de fa poc, però s'arroseguen des de fa més de vint anys. La classe política catalana mai les va destapar. Probablement perquè l'espoli no afecta els seus sous. Però l'empresari veu com els seus productes i serveis s'encareixen. Perdem competitivitat no ja amb Holanda i Dinamarca, sinó amb Extremadura. I amb els nostres diners!

Veus possible una Catalunya independent?

Naturalment. Jo sóc partidari d'aquella frase de Josep Maria Batista i Roca: "La independència de Catalunya vindrà malgrat els catalans". Crec fermament en el geni nacional d'aquest

poble i que el sentit comú li farà veure que la seva supervivència material, cultural i col·lectiva passa per la creació d'un Estat propi.

El veig molt convençut!

Perquè els canvis són molt ràpids. ¿Qui havia de dir el 1991 que tindriem un mapa d'Europa com el d'ara? Ja hi ha un 35 per cent de catalans favorables a la independència. Ens manca que això es concreti amb una nova força política. Això ha de ser així perquè a les forces representades al Parlament les perd la seva visió de curta volada. La gent, i parlo també dels centenars de milers d'electors que s'abstenen, reclama cada cop més aquesta nova força.

La situació política reclama una força que, abans de res, defensi amb fermesa la dignitat i els drets d'aquest poble

Què espera Força Catalunya si arriba al Parlament?

Una convulsió en el panorama polític. Només una nova força pot situar la política catalana en el binomi d'unionisme i independentisme, que és el preludi de la independència. La independència s'assoleix després del combat dialèctic i polític

entre dos fronts: el del sí i el del no. Qui guanyarà? El que tingui més capacitat, més talent, més audàcia i més intel·ligència. I estic convençut que serem els partidaris del sí.

Espanya toleraria una Catalunya independent?

No. Però la Unió Soviètica tampoc tolerava la independència de les Repúbliques bàltiques, ni Sèrbia la de l'Eslovènia, ni Espanya la de Cuba. Ja sabem que no la tolerarà.

I què s'haurà de fer, doncs?

Dur a terme una estratègia que nosaltres ja tenim ben estudiada per neutralitzar tots els intents d'Espanya per avortar el procés. Ara som a la graella de sortida. Les aliances internacionals són un factor cabdal. I el reconeixement que compta avui dia al món és el dels Estats Units.

DE FIL DE VINT

Cançó, cançons

Isabel-Clara Simó

Esriptora

Tothom ho diu: estem passant un magnífic moment musical, en tots els aspectes: la cançó, la música simfònica, els grups pop-rock i tota mena de variacions. Això és extremadament esperançador. La llista de grups i de veus –he sentit Joan Miquel Oliver, sol o amb Antònia Font? Heu sentit l'esplendor festiva d'Obrint Pas? Heu sentit la cadència, enormement popular, de Paco Muñoz? Heu sentit els brillants concerts i els impecables CD de Miquel Pujadó? – és impressionant. No tenim una emissora dedicada a la música catalana, com tenen totes les societats modernes dels nostre context cultural, i és una vertadera llàstima, perquè valdria la pena.

Avui, però, voldria parlar d'un dels nostres millors cantants: en Josep Tero, de l'Escalada, a propòsit del seu últim treball, *Fronteres*, perquè m'ha impressionat pregonament. I perquè per fer aquest treball Tero ha hagut d'endinsar-se en la història de la Mediterrània del segle XI. El recull és una mostra d'una refinada cultura i un treball d'una bellesa corprenedora. És important que nosaltres, els mediterranis, coneguem una mica la nostra història, tan banyada en sang, tan brutal, on xoquen les tres grans religions monoteistes (i totes tres prediquen la pau, pobres de nosaltres). El que més inquieta el cantautor són la gent de frontera. D'aquí el títol del disc i les històries que hi explica. ¿Com podem nosaltres, fills de frontera, de marca, no ser sensibles a les contradiccions que arrosseguen els nostres cors dividits i fragmentats? ¿Com podem no inquietar-nos per les fronteres interiors? Ultra això, cada cançó és un regal. Tero està en el moment més important de la seva carrera, en la seva més fèrtil maduresa. Escoltem-lo.